jacobin.com

08.09.2025

Europa is medeplichtig aan Israëlische genocide

EEN INTERVIEW MET
MARC BOTENGA

Europese staten hebben Israël bewapend tijdens de bijna twee jaar durende genocide in Gaza. Hoewel de handelsovereenkomst van de Europese Unie met Israël afhankelijk zou moeten zijn van mensenrechten, hebben EU-leiders in de praktijk de ogen gesloten voor de misdaden.

Vicevoorzitter van de Europese Commissie Kaja Kallas poseert voor foto's met de Israëlische minister van Buitenlandse Zaken Gideon Moshe Saar voorafgaand aan een ontmoeting in Brussel, België, op 24 februari 2025. (Thierry Monasse / Getty Images)

Jacobins zomernummer, "Speculation", is nu verkrijgbaar. Volg deze link voor een kortingsabonnement op onze prachtige gedrukte kwartaaluitgave.

Socialisme in onze tijd: een jakobijnse conferentie
REDACTEURS

We hebben altijd in het casino gewoond
DOUG HENWOOD

De Crypto-staat
RAMAA VASUDEVAN

Een socialisme dat uitvindt
DAVID CALNITSKY

INTERVIEW DOOR

ALEXANDRA GERASIMCIKOVA

Hele steden in Gaza liggen in puin. Israël heeft minstens tienduizenden mensen gedood. Er heerst wijdverbreide hongersnood en steeds meer internationale juridische experts waarschuwen voor een toenemende genocide.

Toch zet de Europese Unie haar preferentiële handels- en onderzoekspartnerschap met Israël voort via de associatieovereenkomst tussen de EU en Israël – een pact dat afhankelijk zou moeten zijn van de eerbiediging van de mensenrechten. Vanuit heel Europa klinken steeds meer oproepen om de overeenkomst op te schorten, maar de EU-instellingen hebben tot nu toe geweigerd actie te onderneme

Marc Botenga – lid van het Europees Parlement namens de Partij van de Arbeid van België (PTB) en vicevoorzitter van de Linkse fractie in het Europees Parlement – is een van de belangrijkste critici van de EU-reactie op de misdaden van Israël. In april 2025 stelde hij samen met vijftien collega-wetgevers een resolutie voor. over de onmiddellijke opschorting van de associatieovereenkomst tussen de EU en Israël.

In een interview sprak hij met Alexandra Gerasimcikova over de medeplichtigheid van Europa aan de misdaden van Israël – en wat links daaraan kan doen.

ALEXANDRA GERASIMCIKOVA
Het eiste een dodental van bijna zestigduizend in Gaza, de Verenigde Naties waarschuwden voor "catastrofale honger" en het Internationaal Gerechtshof (ICJ) oordeelde in een voorlopige uitspraak dat er sprake was van een plausibele genocide, voordat de Raad Buitenlandse Zaken van de EU besloot de naleving door Israël van de verplichtingen uit de associatieovereenkomst tussen de EU en Israël te beoordelen. Wat was de uitkomst van deze discussie?

MARC BOTENGA
Het is moeilijk te bevatten. We zien allemaal al bijna twee jaar dagelijks de meest gruwelijke misdaden live op ons scherm.
Palestijnen doodgeschoten in de rij voor voedselhulp. Kinderen die uitgehongerd worden. Hulpverleners van dichtbij geëxecuteerd. Het Internationaal Gerechtshof, maar ook VN-agentschappen en -experts, en humanitaire organisaties spreken van genocide, etnische zuivering en door de mens veroorzaakte hongersnood. Israëlische organisaties, zoals B'Tselem en Artsen voor de Mensenrechten, concludeerden eveneens dat Israël genocide pleegt.
De wereld spreekt van genocide, maar de EU heeft nog steeds een langdurig onderzoek nodig om na te gaan of Israël mogelijk de mensenrechten heeft geschonden.

De conclusie van de evaluatie zelf was evident: ja, Israël schendt de mensenrechten in Gaza, op de Westelijke Jordaanoever en in Jeruzalem, en schendt daarmee artikel 2 van de associatieovereenkomst tussen de EU en Israël.

Overeenkomst. Het logische gevolg zou daarom moeten zijn dat de overeenkomst met Israël wordt opgeschort of geannuleerd. Toch heeft noch de Raad Buitenlandse Zaken van 23 juni of 15 juli, noch de EU-top daartussen, ook maar de geringste sanctie tegen Israël aangenomen. Ze hebben alles uitgesteld tot de volgende raadsvergadering, die normaal gesproken pas in oktober zou plaatsvinden. Geen enkel ander land kon hiermee wegkomen.

Het weigeren om op te treden bevestigt de medeplichtigheid van de EU en de lidstaten aan genocide, niet alleen moreel, maar ook juridisch.

Onder druk stelde de Europese Commissie nu een zeer beperkte opschorting voor van de deelname van bepaalde Israëlische start-ups aan het Horizon Europe-programma. Opnieuw blokkeerden landen als Duitsland en Italië dit. De weigering om op te treden bevestigt de medeplichtigheid van de EU en de lidstaten aan genocide, niet alleen moreel, maar ook juridisch. Volgens het Genocideverdrag moeten staten alles doen wat ze kunnen om genocide te voorkomen. Met betrekking tot de Bosnische zaak specificeerde het IGH dat verschillende parameters van belang zijn bij de beoordeling of een staat zijn plicht nakomt. De eerste daarvan is het vermogen om effectief invloed uit te oefenen op het handelen van degenen die waarschijnlijk genocide zullen plegen, of die al genocide plegen. Dit vermogen zelf hangt af van verschillende factoren, van de geografische afstand tot de sterkte van de politieke banden.

Het is duidelijk dat Europa en haar lidstaten enorme invloed op Israël hebben. Europa garandeert Israël wapens, geld en bevoorrechte toegang tot de Europese markt. We weten dat Israël zich niet zo zou kunnen gedragen zonder de actieve steun van de Europese Unie en haar lidstaten, wat betekent dat inactiviteit van Europa neerkomt op medeplichtigheid. Dit is een genocide die door Israël wordt gepleegd, maar die op verschillende manieren openlijk door Europa wordt gesponsord. Er zijn de wapens die van en door Europa naar Israël gaan, maar ook de publieke middelen en subsidies van Europese programma's die het Israëlische militair-industriële complex rechtstreeks sponsoren.

ALEXANDRA GERASIMCIKOVA

De associatieovereenkomst stelt het kader vast voor de samenwerkingsprogramma's van de EU met Israël, zoals op het gebied van onderzoek en

wetenschap en preferentiële handelsregels. Israël verkoopt jaarlijks ongeveer € 16 miljard aan goederen aan Europa, en de Europese export bedraagt tot € 27 miljard. Dit roept de vraag op: zou de opschorting economische of politieke gevolgen hebben, in Israël of op Europees – en nationaal – niveau?

MARC BOTENGA

De belangrijkste politieke boodschap zou duidelijk zijn dat de decennia van absolute straffeloosheid voor Israël voorbij zijn. Israël schendt al decennia lang het internationaal recht. Het Internationaal Gerechtshof, maar ook de Algemene Vergadering van de VN, hebben dit keer op keer bevestigd. Zoals het Internationaal Gerechtshof in juli 2024 verduidelijkte, is het vandaag de dag een wettelijke plicht voor VN-lidstaten om geen hulp of bijstand te verlenen bij het handhaven van deze illegale bezetting. Door het bevoorrechte partnerschap van Israël met de EU op te zeggen, doen Europese landen het absolute minimum om te voldoen aan hun eigen verplichtingen onder het internationaal recht.

De maatregel zou echter ook economisch relevant zijn. Het beëindigen van de rechten- en tariefvoordelen voor Israëlische goederen die naar de EU worden geëxporteerd, zou de Israëlische oorlogsmachine duur komen te staan. Het zou ook de weg vrijmaken voor het opschorten van EU-financiering voor Israëlische programma's en entiteiten. Het laatste rapport van VN-speciaal rapporteur Francesca Albanese benadrukt dat de Europese Commissie meer dan € 2,12 miljard heeft toegekend aan Israëlische entiteiten in het kader van het Horizon-programma. Dit programma voor onderzoek en ontwikkeling financiert Israëlische publieke militaire bedrijven zoals Rafael Advanced Defense Systems of Israel Aerospace Industries, en zelfs het Israëlische Ministerie van Defensie rechtstreeks. Sommige Israëlische militaire bedrijven krijgen zelfs
financiering uit het Europees Defensiefonds.

Terwijl Rusland te maken krijgt met het achttiende pakket EU-sancties vanwege de invasie van Oekraïne, zet Israël zijn twee jaar durende aanval op Palestina voort, met volledige straffeloosheid.

Het beëindigen van het bevoorrechte partnerschap met Israël vereist ook een militair embargo. Niet alleen verkoopt en transporteert Europa nog steeds wapens aan Israël, in 2024 heeft het continent ook zijn militaire import uit Israël enorm verhoogd. Dit alles voedt de Israëlische genocidemachine.
Dat moet stoppen.

ALEXANDRA GERASIMCIKOVA

Was het conflict met Iran aanleiding om de opschorting van de overeenkomst uit te stellen? Of denkt u dat de uitkomst anders had kunnen zijn als er geen recente escalatie had plaatsgevonden?

MARC BOTENGA

Laten we duidelijk zijn: Europese leiders garanderen al tientallen jaren absolute straffeloosheid aan Israël en zullen elk excuus aangrijpen om niet in te grijpen. Maar ze voelen nu de druk om iets te doen. Enerzijds is er de internationale druk. Josep Borrell, de voormalige Hoge Vertegenwoordiger van Buitenlandse Zaken van de EU, vertelde me al vóór de huidige genocide dat landen over de hele wereld hem voortdurend vroegen waarom de EU de territoriale integriteit van Oekraïne verdedigt, maar niet die van het Palestijnse gebied.

Terwijl Rusland te maken krijgt met het achttiende pakket EU-sancties vanwege de invasie van Oekraïne, zet Israël zijn twee jaar durende aanval op Palestina voort met volledige straffeloosheid, ondanks overweldigend bewijs van oorlogsmisdaden en genocide.

Landen uit het Globale Zuiden zien deze dubbele maatstaven. Zuid-Afrika heeft de zaak aangespannen bij het Internationaal Gerechtshof. Een groep landen uit het Globale Zuiden heeft de Haagse Groep opgericht om maatregelen en sancties tegen Israël te coördineren. En Europese leiders zouden uiteindelijk wel eens zelf veroordeeld kunnen worden voor medeplichtigheid. De EU-establishment staat dus onder druk om actie te ondernemen om wereldwijd een schijn van diplomatieke geloofwaardigheid te behouden. Aan de andere kant zijn er binnen de EU steeds meer demonstraties en acties die druk uitoefenen op regeringen. Honderdduizenden mensen zijn door heel Europa de straat opgegaan, keer op keer, om hun steun voor Palestina te betuigen. Er is een rechtszaak aangespannen bij het Europees Hof wegens nalatigheid.

Mensen mobiliseren zich. Zelfs Kaja Kallas, de huidige hoge vertegenwoordiger, heeft haar steun voor de associatieovereenkomst moeten temperen.

In deze context gebruikte de EU-establishment de illegale Israëlische aanval op Iran inderdaad ook als een welkome afleiding. Opmerkelijk genoeg heeft de EU

De reactie op deze aanvallen bevestigde alleen maar de minachting van Israël voor het internationaal recht. Hoewel Israël duidelijk de agressor was, draaiden Europese leiders het tij en begonnen ze zich te beroepen op Israëls recht op zelfverdediging. Belachelijk. Een agressieve staat kan zich niet beroepen op het recht op zelfverdediging.

Doorslaggevend was de sterke, goed georganiseerde solidariteitsbeweging voor Palestina, die al jarenlang groeide en zich organiseerde.

De Duitse bondskanselier Friedrich Merz escaleerde de retoriek waarin hij beweerde dat Israël "ons vuile werk opknapt". Dit was misschien wel het dichtst dat een Europese staat in de buurt kwam van het openlijk noemen van Israël als een Europese vazal. Gezien het feit dat de Israëlische aanval op Iran niet alleen het VN-Handvest schond, maar ook het Aanvullend Protocol bij het Verdrag van Genève, dat kerncentrales beschermt tegen aanvallen, en vele onschuldige burgers en kinderen in Iran het leven kostte, toont Merz' steun voor deze regelrechte aanval op het internationaal recht het rauwe gezicht van een EU-imperialisme dat klaarstaat om alle regels te overtreden. Europese leiders staan zelfs klaar om het doden van hele families te rechtvaardigen. We zagen deze dubbelhartigheid ook na de pieperaanval in Libanon. Het plaatsen van boobytraps op burgerapparaten door Israël was een duidelijke schending van het internationaal humanitair recht. Bij de aanval raakten veel burgers gewond of blind, sommige kinderen kwamen om het leven, anderen verloren hun gezichtsvermogen. Volker Türk, de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de VN, sprak van een oorlogsmisdaad die bedoeld was om terreur te zaaien onder burgers, maar sommige mainstream Europese politici noemden het "geniaal".

ALEXANDRA GERASIMCIKOVA

België was een van de landen die de evaluatie aanvankelijk steunden, ondanks het feit dat de nieuwe regering gedomineerd werd door nationalistische en rechtse politieke partijen. België nam ook het initiatief, gesteund door een aantal andere landen, om de lijst met mogelijke maatregelen op te eisen van Kaja Kallas, hoofd Buitenlandse Zaken van de EU. Kunt u uitleggen hoe de politieke krachten zich achter deze oproep verenigden, en welke rol links en haar mobilisatietactieken tot nu toe hebben gespeeld bij het sturen van de Belgische standpunten?

MARC BOTENGA

België is een mooi voorbeeld van hoe belangrijk mobilisatie is. De Belgische regering is zeer rechts en bestaat uit enkele van de meest pro-Israëlische partijen in België. Daarom heeft de Belgische regering uiteindelijk niet aangedrongen op echte sancties bij de Raad Buitenlandse Zaken. Toch steunde de Belgische regering aanvankelijk formeel de herziening van de associatieovereenkomst. Doorslaggevend was de sterke, goed georganiseerde solidariteitsbeweging voor Palestina, die al jaren groeit en zich organiseert. Deze beweging oefent voortdurend druk uit op alle overheidsniveaus in België, van lokaal tot nationaal. Ze organiseren regelmatig demonstraties die vijftig- tot honderdtwintigduizend mensen mobiliseren, voeren campagnes om Belgische steden ertoe aan te zetten de banden met Israël te verbreken, voeren directe acties, en meer. Het feit dat de laatste demonstratie de grootste van allemaal was, laat zien hoe de beweging zich uitbreidt, en dat is erg belangrijk.

Natuurlijk maakt de Belgische Werkliedenpartij deel uit van de beweging. We mobiliseren voor de demonstraties, leggen de hypocrisie van de regering bloot of belichten concrete voorbeelden van medeplichtigheid van de EU. De toespraken, resoluties en het wetgevende werk van onze vertegenwoordigers, van de gemeenteraden tot het Europees Parlement, richten zich altijd op hoe we de strijd kunnen dienen en versterken, want uiteindelijk blijft de machtsverhouding doorslaggevend. We noemen het "straat-raad-straat". We willen de eisen van de bewegingen op de agenda zetten binnen de instellingen, maar altijd met het doel de beweging op straat te versterken.

ALEXANDRA GERASIMCIKOVA
Als we terugkijken naar de EU, welke structurele en politieke problemen ziet u bij Europese instellingen zoals de Commissie en de Europese Dienst voor extern optreden?

MARC BOTENGA
De EU heeft sancties voorgesteld en opgelegd aan een groot aantal landen wereldwijd. Er zijn achttien sanctiepakketten tegen Rusland. Kennelijk is er geen sprake van een gebrek aan capaciteit. Het probleem is een gebrek aan politieke wil, soms verborgen achter valse technische details. Kaja Kallas verborg zich achter een vermeende noodzaak voor

unanimiteit tussen de lidstaten om maatregelen op te leggen. Dat was op zijn best misleidend. Unanimiteit is niet nodig voor maatregelen met betrekking tot handel, onderzoek, intellectueel eigendom en buitenlandse directe investeringen. Door alleen te stellen dat er geen unanimiteit zou zijn als ze sancties voorstelde, probeerde Kallas ook haar eigen verantwoordelijkheid te verbergen. Ze was altijd in een positie om zelf op te treden. Ja, bepaalde landen, zoals Italië en Duitsland, zijn tegen sancties.
De positie van de hoge vertegenwoordiger is echter niet die van een secretaris die passief kennisneemt van de standpunten van de ministeries van Buitenlandse Zaken van zevenentwintig lidstaten. Zij zou moeten optreden als coördinator en bepaalde richtingen inslaan. Zo waren sommige landen ook tegen sancties tegen Rusland en in dat geval speelde Kallas een actieve rol bij het stimuleren van de invoering van de sancties.

Vorig jaar vroeg ik de commissie al of zij van plan was Israëlische deelnemers uit te sluiten van het Horizon Europe-programma in het licht van de uitspraken van het Internationaal Gerechtshof en het Internationaal Strafhof (ICC). De commissie antwoordde dat uitsluiting van deelnemers op basis van nationaliteit discriminatie zou betekenen. Toen Rusland het internationaal recht schond door Oekraïne binnen te vallen, schortte de commissie echter wel de samenwerking met Russische instanties op het gebied van onderzoek, wetenschap en innovatie op, evenals alle betalingen aan dergelijke instanties, zelfs onder bestaande contracten.
De Europese Unie heeft in het verleden ook projecten of samenwerking met Wit-Rusland, Zwitserland, het Verenigd Koninkrijk en Hongarije opgeschort. Waarom zou ze dat dan niet voor Israël kunnen doen? En inderdaad, door nu een – zij het zeer gedeeltelijke en beperkte – opschorting voor te stellen, spreekt de commissie haar eigen bewering frontaal tegen.

De schorsing had allang moeten plaatsvinden. Kijk maar naar de lange lijst met resoluties van de Algemene Vergadering van de VN: Israël schendt al tientallen jaren het internationaal recht en fundamentele mensenrechten.

Als we even willen uitzoomen, heeft het EU-standpunt ten aanzien van Israël veel te maken met de onderdanigheid van Europa aan de Verenigde Staten. Van Trump tot Merz zien westerse leiders Israël als een nuttig militair instrument.

buitenpost – volledig afhankelijk van hun steun – om het Midden-Oosten te destabiliseren en te controleren – een cruciale regio voor energiebronnen zoals olie of gas en strategische handelsroutes.

ALEXANDRA GERASIMCIKOVA
Na jarenlange inspanningen van linkse krachten en het maatschappelijk middenveld heeft de Ierse regering ingestemd met het opstellen van een wetsvoorstel om de import uit de illegale Israëlische nederzettingen in de bezette Palestijnse gebieden te verbieden. Ierland is daarmee het eerste EU-land dat dit doet. België heeft ook gewerkt aan voorstellen voor soortgelijke wetgeving. Ziet u een dergelijk wetsvoorstel in België aangenomen worden en zou u het op dit moment steunen als een zinvolle stap?

MARC BOTENGA
Gelukkig beweegt er in heel Europa iets, en ook in België circuleren soortgelijke voorstellen. Wij als partij hebben natuurlijk ook onze eigen voorstellen. Helaas schiet de Gaza-resolutie die de federale regering enkele maanden geleden heeft voorgesteld, ver tekort – zowel qua opzet als inhoud.

Ten eerste presenteerde de resolutie een verdraaid verhaal. De historische realiteit van zeventig jaar Israëlische bezetting en kolonisatie van Palestina werd vrijwel volledig uitgewist. Zo liet de tekst opzettelijk belangrijke feiten weg: Israëls verantwoordelijkheid voor het escalerende geweld, de gedocumenteerde oorlogsmisdaden en het duidelijke bewijs van genocide. Belangrijker nog, de resolutie stelde nauwelijks concrete maatregelen tegen Israël voor: geen wapenembargo, geen staatssancties, geen enkele betekenisvolle consequentie.

We dringen aan op zinvolle maatregelen om Israël te straffen en een einde te maken aan deze genocide. Toen we echter een tekst voorstelden met concrete maatregelen zoals een wapenembargo, verzette de meerderheid zich ertegen. We hebben geen resolutie nodig die als politieke dekmantel dient — België de schijn van bezorgdheid geven, terwijl de zaken gewoon doorgaan met een regime dat genocide pleegt. Er is dus nog werk aan de winkel. Ik hoop dat het Ierse initiatief inspirerend kan zijn. Het zou niet...

Het is de eerste keer dat Ierland deze rol speelt. Laten we niet vergeten hoe in 1984 de weigering van een Ierse kassière, Mary Manning, om Zuid-Afrikaanse grapefruit te verwerken niet alleen leidde tot een nationale boycot van Zuid-Afrikaanse goederen in Ierland, maar ook de internationale anti-apartheidsbeweging versterkte.

ALEXANDRA GERASIMCIKOVA
Kijken we naar voorbeelden van lokale politiek zonder nationale actie, dan blijkt dat het Brusselse parlement in België in februari 2025 een resolutie heeft aangenomen waarmee sancties tegen Israël werden opgelegd. Kunt u aangeven wat de sancties zijn en wat de mogelijke gevolgen ervan zijn? En hoe verliep het proces om tot die sancties te komen?

MARC BOTENGA
Onze partij is erin geslaagd om in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een resolutie goedgekeurd te krijgen die een reeks sancties tegen Israël invoert. Deze sancties zijn vooral gericht op wapenhandel en handel met nederzettingen. Bedrijven gevestigd in Brussel mogen nu geen militair of dual-use materiaal meer verkopen of transporteren naar Israël. De regio heeft ook subsidies aan Israëlische bedrijven ingetrokken en de financiering stopgezet van entiteiten die verbonden zijn met militaire of kolonisatieactiviteiten. Diplomatiek gezien heeft Brussel zijn economische missies naar Israël opgeschort en zal het geen officiële delegaties meer sturen zolang de schendingen voortduren. Deze maatregelen komen met de belofte van lobbywerk, waarbij de Brusselse regering deze eisen zowel op Belgisch federaal niveau als bij de instellingen van de Europese Unie naar voren brengt. De impact van deze maatregelen is aanzienlijk, zowel economisch als symbolisch. Het geeft een duidelijke boodschap af: staten en regio's kunnen en moeten een einde maken aan hun medeplichtigheid met Israël. Het Brussels Gewest geeft een sterke boodschap af: genocide, oorlogsmisdaden en schendingen van het internationaal recht kunnen niet onbeantwoord blijven.

Deze mijlpaal was het directe resultaat van maandenlange mobilisatie door het maatschappelijk middenveld en solidariteitsorganisaties, met demonstraties. Eerlijk gezegd heeft deze mobilisatie in Brussel een lange geschiedenis. We hebben al opgeroepen tot het annuleren van een economische missie van het Brussels Gewest naar Israël, na de Israëlische oorlog in Gaza in 2014. Een petitie die we lanceerden, verzamelde meer dan elfduizend handtekeningen.

druk uitoefenen op de regionale autoriteiten. Als reactie hierop besloot de Brusselse regering de destijds geplande economische missie uit te stellen. In 2019 dienden we opnieuw een resolutie in bij het Brusselse parlement om een economische missie te annuleren die gepland stond tussen 8 en 12 december van dat jaar. Het initiatief kreeg brede steun van maatschappelijke organisaties en leidde ertoe dat de Brusselse regering de missie annuleerde. We hadden dus eerdere overwinningen om op voort te bouwen. In 2021 dienden we een resolutie in die opriep tot annulering van toekomstige economische missies naar Israël en de sluiting van het Brusselse handelskantoor in Tel Aviv. Een meerderheid in het parlement verwierp dit voorstel, maar we gaven niet op.

Dankzij de mobilisatie is er ook recentelijk wat beweging gekomen. Maatschappelijke organisaties wisten via de rechter te regelen dat Vlaanderen moet stoppen met het transport van alle goederen die gebruikt kunnen worden in militair materieel. En twee Israëlische soldaten die het muziekfestival Tomorrowland bezochten, werden kortstondig gearresteerd. door de Belgische politie, voordat de Belgische autoriteiten hun zaak overdroegen aan het ICC.

ALEXANDRA GERASIMCIKOVA
Wat zegt het feit dat Europa er niet in is geslaagd om, in lijn met de uitspraken van het ICC en het IGH, tot een gezamenlijke reactie op de gebeurtenissen in Gaza te komen, ons over de toestand van de Europese democratie?

MARC BOTENGA
Ik denk dat het de rauwe kant van het EU-imperialisme laat zien achter de retoriek van mensenrechten en internationaal recht. Europese leiders doen graag alsof hun beleid is ingebed in universele waarden, morele verplichtingen of internationale rechtmatigheid. In werkelijkheid beroepen ze zich alleen op deze zogenaamde waarden wanneer het hun geopolitieke of de economische belangen van hun multinationals dient. Landen die zich aansluiten bij of zich onderwerpen aan westerse bedrijfsbelangen krijgen een vrijgeleide. Nu het erop aankomt, zien we dat Europese landen het op de VN gebaseerde systeem niet accepteren en niet bereid zijn zich te houden aan hun internationale juridische verplichtingen. Ik denk niet dat iemand nog geloofwaardig over "EU-waarden" kan spreken, tenzij je rekening houdt met

Het steunen van genocide is daar een onderdeel van. Dit alles laat ook zien hoe weinig ze geven om de gevoelens van hun volk.

Historisch gezien vormde het kolonialisme een ideologische en materiële voorloper en soms ook een blauwdruk voor het fascisme.

Wat nog zorgelijker is, is dat de leiders van het Europese imperialisme zelfs de ergste schendingen van fundamentele mensenrechten acceptabel vinden, zolang deze schendingen hun eigen belang dienen.
Genocide, misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden zijn de meest afschuwelijke misdaden, maar geen van deze weerhield Kaja Kallas ervan Israël "zeer goede partners" te noemen. Ik wil verder kijken dan louter juridische overwegingen. De totale ontmenselijking van Palestijnen, maar ook van Libanese, Iraanse of Syrische burgers die door Israël worden gedood, zendt een huiveringwekkende boodschap aan de mensheid: jullie levens doen er niet toe wanneer Europese of westerse economische en geopolitieke belangen op het spel staan.
De koloniale en fascistische ontmenselijking van volkeren brengt de hele mensheid in gevaar. De deconstructie van een internationale orde gebaseerd op gemeenschappelijke regels leidt tot een wereld van chaos en anarchie waar alleen het recht van de sterkste heerst. Tijdens de bijeenkomst van de Haagse Groep waarschuwde de Colombiaanse president Gustavo Petro dat Gaza een experiment is: "Ze zijn van plan ons allemaal te bombarderen, tenminste degenen onder ons in het zuiden, maar ze zullen [ook] eindigen als Guernica, zichzelf bombarderen met buitenlandse wapens.
En dat barbaarse vooruitzicht maakt duidelijk een einde aan het multilateralisme, dat landen in staat stelt samen te komen, aan het idee van wereldwijde democratie en aan alle internationale instellingen."

ALEXANDRA GERASIMCIKOVA

In Duitsland wordt antifascisme vaak gevormd door de historische verantwoordelijkheid van het land, met name in relatie tot het nazisme en de Holocaust. Dit perspectief benadrukt de gevaren van autoritarisme, staatsgeweld en racisme – krachten die centraal staan in zowel fascistische als koloniale regimes. Tegelijkertijd zien veel bewegingen die solidair zijn met Palestina zichzelf als onderdeel van een bredere antifascistische en antiracistische strijd. Ze verbinden hun zaak met de wereldwijde inspanningen tegen systemisch racisme en autoritaire politiek van vandaag. Wat is uw visie op dit verband?

MARC BOTENGA
Het verbaast me niet dat veel extreemrechtse krachten vandaag de dag tot de meest enthousiaste aanhangers van het Israëlische beleid en de regering-Netanyahu behoren, net zoals velen van hen het Zuid-Afrikaanse apartheidsregime steunden en nog steeds de misdaden van het Europese kolonialisme ontkennen. De strijd tegen imperialisme en kolonialisme en de strijd tegen fascisme en racisme zijn altijd onlosmakelijk met elkaar verbonden geweest.

Historisch gezien vormde het kolonialisme een ideologisch en materieel antecedent en soms een blauwdruk voor het fascisme. Fascistische of vergelijkbare regimes importeerden de raciale hiërarchieën, de ontmenselijking, het willekeurige massale geweld en het autoritaire bestuur, die in de koloniën waren geperfectioneerd, naar Europa en pasten vergelijkbare wreedheden in eigen land toe om de totale controle te behouden en de arbeidersklasse te onderdrukken. We spreken hier te weinig over, aangezien de Europese koloniale geschiedenis en misdaden routinematig worden gebagatelliseerd in het publieke debat, maar koloniale onderdrukkingsmethoden inspireerden en vormden fascistische terreurtactieken. Denk aan het debat over hoe technieken en ideologieën, zoals het gebruik van concentratiekampen en raciale wetenschap, ontwikkeld door het Duitse kolonialisme in Namibië, vervolgens het nazibeleid beïnvloedden. Onlangs lanceerde een Franse politiek journalist ook een heftig debat over parallellen tussen nazimisdaden tegen dorpen in Frankrijk enerzijds en die welke de Fransen in Algerije pleegden anderzijds.

De onderdrukking van Palestijnse solidariteitsbewegingen in Europa is enorm.

Maar het gaat niet alleen om fascistische of extreemrechtse regimes. Zelfs binnen de huidige politieke systemen heeft onmenselijke retoriek de mainstream Europese politieke partijen bereikt. Europese regeringen of lokale overheden importeren Israëlische technieken voor menigtebeheersing en digitale surveillance in Europa. Israëlische troepen trainen hun Europese tegenhangers. Wapens en militaire technologie worden aan Europese landen verkocht met het Israëlische stempel van "in de strijd getest" of "in de strijd bewezen". Met andere woorden, we importeren technologie en

Apparatuur die gebruikt wordt voor illegale massale repressie en surveillance, etnische zuiveringen en apartheid. Vroeg of laat zullen deze technieken worden gebruikt tegen arbeiders, vakbonden en sociale bewegingen.

De onderdrukking van Palestijnse solidariteitsbewegingen in Europa is enorm. Ik heb net beelden gezien van de Duitse politie die demonstranten die zich verzetten tegen genocide met geweld aanvalt. Dit is niet uniek voor Duitsland. Mensen worden gearresteerd en verliezen hun baan omdat ze opkomen voor fundamentele mensenrechten. Fundamentele vrijheden, zoals de vrijheid van demonstratie of de vrijheid van meningsuiting, liggen onder vuur zodra je kritiek levert op de misdaden van westerse regeringen. Dit is niet nieuw. Kijk naar de repressie, intimidatie en censuur van de politie tegen de Vietnamoorlog of voor de Algerijnse onafhankelijkheid in het Westen. Deze repressie beperkt zich ook niet tot de beweging tegen genocide.

Vakbonden vormen een essentieel onderdeel van de bredere strijd tegen bezetting, discriminatie en economische onderdrukking. Laten we niet vergeten hoe vakbonden in het verleden ook een grote rol speelden in wereldwijde campagnes ter ondersteuning van zelfbeschikking, antikolonialisme en anti-apartheid. In verschillende Europese landen hebben haven- of luchthavenarbeiders geweigerd medeplichtig te zijn aan wapenexport naar Israël. Vakbonden hebben belangrijke internationale solidariteitscampagnes met Palestina opgezet. Dit ging van publieke actie tot de financiering van zonnepanelen voor ziekenhuizen in Gaza. Het meest recente congres van IndustriAll Europe, de Europese federatie van industriële vakbonden, riep op tot opschorting van wapenleveringen en de associatieovereenkomst tussen de EU en Israël.

Daarentegen laat het VN-rapport "Van bezettingseconomie tot genocide-economie", dat in juni werd gepubliceerd, zien hoe bedrijven vandaag de dag profiteren van de Israëlische genocideoorlog tegen Gaza. Van Google tot British Petroleum, Microsoft, Amazon, Alphabet en Caterpillar. Dit zijn dezelfde bedrijven die arbeiders in het zogenaamde Noorden uitbuiten. Het laat zien hoe arbeiders in het Zuiden worden vermoord en onderdrukt door kolonialisme en imperialisme, en hoe de arbeiders in het zogenaamde Noorden vechten voor fatsoenlijke levensomstandigheden.

worden geconfronteerd met dezelfde vijand, dezelfde regeringen, dezelfde bedrijven die hun winsten willen maximaliseren door goedkope grondstoffen en arbeid te verkrijgen. Europa zou voorop moeten lopen in de strijd tegen genocide. Natuurlijk is er de levende herinnering aan de Holocaust, en dit jaar herdenken we ook de dertigste verjaardag van de genocide in Srebrenica in 1995, waar de rol van Nederlandse vredeshandhavers breed werd veroordeeld. En daar blijft het niet bij. Van Namibië tot Rwanda dragen Europese landen de schuld van verschillende genocides. Telkens weer zei het volk: "nooit meer." Toch sponsort onze heersende klasse opnieuw actief een genocide.

Dit artikel werd oorspronkelijk gepubliceerd door het Brusselse kantoor van de Stichting Rosa Luxemburg.